

Влиза Малък Джон и коленичи пред Робин.

МАЛЪК ДЖОН О, господарю, господарю! Направи ми едно последно добро. Злата игуменка те е погубила. Тя ти е пуснала много кръв, уж да те спаси, а те е довършила. Сега ще получи награда за главата ти, а от лейди Мариан ще наследи имотите ѝ. Тя е вещица! Нека изгоря манастира и съсека лопшата жена!

РОБИН ХУД Не бива, приятелю. През целия си живот не съм навредил на жена, нито съм вдигнал ръка срещу девойка. Няма да го сторя и когато умирам. Не обвинявай игуменката, защото, когато дойдох тук, бях вече пленник на смъртта – отдавна зная това. Но ми дай верния лък, сложи широка стрела на тетивата, ще ме погребете там, където падне тя. Под главата ми сложете зелен мъх, зелен мъх сложете и при краката ми, а лъкът ми поставете до мене – той свиреше най-сладката музика през живота ми. После ме покрийте със зелена горска трева, а над главата ми сложете камък, за да знаят всички хора къде е гробът на Робин Худ.

*Робин Худ взема лъка, опъва тетивата и застива.
Отново цялата трупа нее:*

Дано студът не покоси листата
на твоя цвят, преди да е цъфтял.
Ти десет пъти тук ще съществуващ
и десет пъти ще умреш щастлив.
И с право над смъртта ще тържествуващ,
защото в някой друг ще бъдеш жив.

К Р А Й

Нежна е нощта

По мотиви от едноименния роман
на Франсис Скот Фицджералд

Действащи лица

ДИК
НИКОЛ
ФРАНЦ
РОЗМАРИ
ТОМИ
БЕЙБИ

ПЪРВА СЦЕНА

Психиатрична клиника в Швейцария. 1919 г.

ФРАНЦ Разкажи ми военните си приключения. И ти ли си се променил като останалите?

ДИК Не видях нищо от войната. Във Виена и Цюрих нямах удоволствието да се натъкна на военни действия или пострадали от такива.

ФРАНЦ Все още си свеж като прясно картофче. Имаш същото неостаряващо американско лице.

ДИК Още в Оксфорд ми бяха прикачили прякора „Щастливия Дик“ и досега не мога да си обясня причината за това.

ФРАНЦ Няма значение – при нас има няколко души с нервно разстройство само от това, че са чули някъде далеч от тях да падат бомби. Имаме и няколко пациенти, които са чели за

това във вестниците или са чули по радиото, че се случват такива неща.

ДИК Това са обичайните глупости, налагали поредните параноици.

ФРАНЦ Може и да са, Дик. Но нашата клиника е за богати пациенти и ние не споменаваме думата глупости.

Кажи откровено, защо дойде, за да се видиш с мен или с онова момиче? В началото, разбира се, четях всичките ѝ писма, но когато започна промяната, оставих случая в твоите ръце.

ДИК Тогава се надявам, че е добре?

ФРАНЦ Определено. За нея се грижа лично аз.

ДИК Франц, нека ти обясня за това момиче. Виждал съм я само веднъж, това е самата истина. Когато дойдох да се сбогувам с теб, преди да отпътувам за Франция. За първи път бях облякъл униформа и се чувствах много неловко – отдавах чест на редници, въобще не знаех как да се държа.

ФРАНЦ Защо не си в униформа и днес?

ДИК Та аз се уволних преди три седмици... Тогава тръгнах към онази ваша сграда край езерото да си взема велосипеда...

ФРАНЦ Към бирария „Кедрите“...

ДИК Да... вечерта бе чудесна, луната вече бе изгряла над върха...

ФРАНЦ Над Кренце г...

ДИК Какво?

ФРАНЦ Върхът се казва Кренце г.

ДИК Настигнах една сестра и едно младо момиче. Не ми мина през ума, че момичето може да е пациентка; попитах сестрата за разписанието на електрическата железница и тръгнахме заедно. Момичето беше най-красивото, което някога съм виждал.

ФРАНЦ С риск да те подразня, ще вметна само, че тя продължава да е все така красива.

ДИК Работата е там, Франц, че аз не съм закоравял като теб – все още не съм, когато видя такава красива външност, става ми мъчно за онова, което се крие под нея. Това беше всичко, докато не започнах да получавам писмата...

Дик изважда от вътрешния джоб на костюма си вързопче с писма.

Появава се Никол, облечена с ефирна светла лятна рокля, ръкавици и шапка.

ВТОРА СЦЕНА

НИКОЛ Mon Capitaine, когато ви видях за първи път във вашата униформа, си помислих – колко е красив. Но веднага прибавих – je m'en fiche – не ме е грижа. И вие си помислихте, че аз съм хубава, но това ми се е случвало и по-рано и дълго време трябваше да го понасям... Бог да ви е на помощ. Все пак вие изглеждате по-спокоен от другите, целият мекичък като голям котарак. Аз вече започнах да харесвам само момченца, които са като момиченца. А вие такъв ли сте? Казаха, че сте лекар, но докато продължавате да бъдете котарак, това е различно... Аз говоря четири езика и съм сигурна, че мога да ра-

ботя като преводачка, ако уредите нещо във Франция. Там можем да въведем практиката с усмирителните ризи, както беше тук в сряда. Сега е събота и вие сте далеч, може би убит... в тази смешна война... Върнете се отново при мен някой ден, защото аз ще бъда винаги тук на зеления хълм. Освен ако не ми позволят да пиша на баща ми, когото много обичах. (*Взема от масата едно от писмата и го притиска към гърдите си.*) Извинете, че ви пиша тези работи. Днес не съм на себе си. Простете за всичко това... (*Отдалечава се, прегърнала писмото.*)

ДИК (*Към Франц.*) Слагали сте ѝ усмирителна риза?

ФРАНЦ Беше изпаднала в хистерична криза, като разбра, че не сме изпращали писмата, които беше написала на баща си. Намери ги тук, в кабинета ми, когато сестрата ме повика за един спешен случай.

ДИК Оттогава повтарял ли се е този хистеричен пристъп?

ФРАНЦ Не. Дори ѝ разрешавам с една друга пациентка да се разхождат понякога до Цюрих без придружител.

НИКОЛ (*Отново се обръща към Дик.*) Знам, че за човек с разклатени нерви като мен не е хубаво да се самонаблюдава, но бих желала да знаете какво е положението ми. Душевното заболяване мина и сега се чувствам съсипана и унижена, ако това е била целта на лекарите. Семейството ми позорно ме изостави и няма смисъл да ги моля за помощ или състрадание. Дойде ми до гуша да се залъгваме, че може да се излекува това, което не е наред в главата ми... Ето, аз се намирам в заведение, което, изглежда, е приют за полулуди, и всичко това, защото никой не сметна за необходимо да ми каже истината за каквото и да било. И сега, когато вече знам и заплатих такава цена, за да го узная, те продължават да водят кучешкия си живот и казват, че трябва да вярвам в онова, в което вярвах досега. Особено един от тях... (*Гледа към Франц.*) Непрекъснато съм самотна, далеч от приятели и семейство... Ходя безцелно насам-натам като зашеметена... Бих желала някой да е влюбен в мен, да има момчета, които да ме ухажват както едно време, преди да се разболея... (*Отново взема поредното писмо, което Дик е държал в ръцете си.*) Но сигурно ще минат години,

докато мога да помисля за такова нещо... (*Изчезва, както се е появила.*)

ФРАНЦ (*Става и отива до болничен шкаф, изважда една папка.*) А сега нека ти разкажа някои неща за това момиче... За Никол. Преди две години мистър Уорън от Чикаго, баща ѝ, я доведе в клиниката и се опита да обясни защо е потърсил нашата помощ. След опити за лечение в Чикаго дъщеря му продължавала да се влошава. Майката на Никол починала, когато тя била на 12 години, и на баща ѝ се наложило да бъде и баща, и майка. Заедно с една гувернантка и един прислужник се опитал нищо да не ѝ липсва... Проблемът започнал с прислужника. Никол си внушила, че той я наблюдава и дори преследва, като иска неприлични неща от нея... Докато веднъж не получила нервна криза, в която започнала да говори трескаво и несвързано за мъже, които я преследват и искат да я насилят и това се повтаряло с почти всички мъже, които срещала, дори по улицата... Доктор Домлер, който тогава я прие, написа в картоната ѝ: „Шизофрения. Остра фаза, намаляваща по интензивност“. След като я остави в клиниката, мистър Уорън заживя в Цюрих и въобще не идваше да навести дъщеря си... Нещо не беше наред... След настоятелната покана на доктор Домлер, той все пак дойде, видимо пийнал и ужасно разстроен. (*До този момент Франц е ровил в папката и най-после намира това, което търси. Чете.*) „Не знам как се случи – каза Уорън. – Не знам. Когато майка ѝ почина, тя беше още мъничка и идваше в леглото ми всяка сутрин, понякога спеше при мен. След това, където и да ходехме, с кола или с влак, държахме ръцете си. Тя често ми пееше. Казвахме си: „Сега целия следобед няма да обръщаме внимание на никой друг – ще бъдем само двамата“ или: „Тази сутрин ти си моя и аз съм твой“. Бяхме едва ли не като любовници и в един момент наистина станавме любовници. Десет минути, след като това се случи, бях готов да се застрелям, но, изглежда, до такава степен съм пропаднал, че няхах кураж да го сторя.“ Това беше част от неговата изповед, която стенографирах. (*Подава листа на Дик.*) Тогава решихме да се заемем със случая, при условие че Уорън се съгласи да не

вижда дъщеря си поне пет години. Той се съгласи, ние съставихме обикновения при такива заболявания режим на лечение и зачакахме. Нейните писма, отправени към теб, ни помогнаха да навлезем по дълбоко в проблема, макар че нещата като че ли бяха доста ясни. Отначало тя се чувствала съучастник в извършеното с баща си. По-късно той я настанява в пансион, тя чува какво говорят другите момичета, и от чисто чувство за самосъхранение си изработва убеждението, че няма съучастничество от нейна страна. Оттук нататък вече е лесно да се озове в един химеричен свят, където всички мъже са злонамерени и колкото повече им се доверяваш, толкова повече ще те използват, а ти ще страдаш...

ДИК А тя споменавала ли е някога нещо за тази ужасна случка с баща ѝ?

ФРАНЦ Не... Опитвахме се да я предразположим, но без успех. Сякаш беше заличила от паметта си тази история. Често се питахме дали в последните си писма до теб, които тя пускаше от Цюрих и ние не можехме да проверяваме, дали е споменавала за някакви планове за бъдещето и как се чувства тук?

ДИК Не се усещаше в тях дух на депресивност, дори бих казал, че бяха изпълнени с желание за живот, не по-малко от всеки друг, дори имаше и малко романтика. В края на краищата в нейния живот аз съм само един пътник, оказал се с нея на една и съща гара.

ФРАНЦ Да, но към този „пътник“ писмата ѝ пътуват вече цели шест месеца. Само мога да изкажа моята благодарност като неин лекуващ лекар. Вашата среща определено изигра своята благотворна роля.

ДИК Искаш да кажеш, че щом ме види, ще ми се хвърли на врата, така ли?

ФРАНЦ Не знам, възможно е, но те моля да не прекаляваш с чара си. Ти си доста привлекателен за жените и добре го знаеш, така че бъди внимателен.

ДИК Тогава Бог да ми е на помощ! Е, добре, ще бъда внимателен и отблъскващ. Ще брадясам, ще занемаря хигиената.

И без това в квартирата си нямам вана. А, може и да понакуцвам, ако кажеш, че това не е достатъчно.

ФРАНЦ Оценявам чувството ти за хумор. А сега ми кажи за плановите си. Защо си отново тук, освен за да видиш момичето?

ДИК Имам само един план, Франц – да бъда добър психиатър – най-добрият психиатър, живял някога.

ФРАНЦ Това е много хубаво и чисто по американски. За нас е по-трудно, Дик. (*Отива до прозореца.*) Стоя тук и гледам Цюрих – отсреща е камбанарията на „Гросмюнстер“. В подземие то е погребан дядо ми. Зад моста оттатък почива Лафатер, мой пралядо, който е казал, че не иска да го погребват в подземие то на която и да било черква. Недалеч е статуята на друг мой прародител – Хайнрих Песталоци, също и статуята на доктор Алфред Ешер. А над всички тях стои Цвингли – голям патриот и протестански реформатор, както е известно. Непрекъснато пред очите си имам пантеон от велики хора.

ДИК Разбирам... Предложиха ми работа в клиниката на Гизлер край Интерлакен.

ФРАНЦ Не се залавяй с тях. За една година смениха десетина млади хора. Гизлер е в маниакална депресия и клиниката се управлява от жена му и от нейния любовник.

ДИК Какво стана със старите ти планове за Америка? Хайде да отидем в Ню Йорк и да основем свръхмодерна клиника за милиардери в деменция! Но осъществяването на този план ще оставим за по-късно, тъй като виждаш, че към нас се приближава Никол. Направи се, че отново имаш спешен случай.

ФРАНЦ Добре, Дик, но не прекалявай с чара си. Не забравяй – ти си психиатър, „най-добрият, живял някога“. (*Излиза.*)

ТРЕТА СЦЕНА

НИКОЛ Как сте, капитане? Отдавна не съм ви виждала. Липсва ми вашата прекрасна униформа...

ДИК Уволних се. Вече съм просто психиатър, който си търси работа.

НИКОЛ Каква прекрасна нощ и вие сте отново тук. Дълго ли ще останете?

ДИК В Цюрих ще бъде дълго време, ако това имате предвид.

НИКОЛ Всъщност това е първата истинска пролетна нощ. А ще си тръгна през юни.

ДИК Къде ще отидете?

НИКОЛ Не знам, някъде заедно със сестра ми, надявам се някъде, където е оживено, защото загубих много време. Но може би лекарите ще решат, че в началото е по-добре да отида на някое спокойно място – може би на езерото Комо. Защо не дойдете с мен на езерото Комо? (*Чува се музика: „Леката кавалерия“ от Суне.*) Оркестърът в бирарията ни тормози почти всяка вечер, но аз си купих грамофон. Сестра ми ми изпрати от Америка някои плочи... Сега ще го донеса и ще заглушим тази ужасна музика... Докторът има цял шкаф с отбрани вина. Ето... Отворете тази бутилка. Той няма да забележи, иначе е голяма стипца... (*Тя изтичва, той се заема с бутилката. Налива вино в две чаши.*) Този санаториум се оказа полезен поне по езикова подготовка. С двама от лекарите говоря на френски, със сестрите на немски, с две от чистачките на нещо като италиански, а от една пациентка научих доста испански думи.

ДИК Да... Това е добре... Не сте си губили времето.

НИКОЛ Освен това слушах музика. (*Размахва плочите.*). Понякога свиря на пиано и рисувам. Бих искала да ви нарисувам. Ще бъдете ли мой модел само за един час?

ДИК Може и за два. Стига това да ви прави по-щастлива и спокойна.

НИКОЛ Някои плочи ги счупих, защото ме ядосаха. Един лекар ми каза, че симулирам, но всъщност искаше да каже, че съм двойна шестлица, каквато по-рано никога не е виждал. Но аз бях ядосана и не му обърнах внимание, защото, когато съм заета с ядосване, не обръщам внимание какво говорят – хиляди пъти не... Само малко след това сграбчих колкото можах плочи, хвърлих ги на пода и ги стъпках с крака... Ха-ха! Получи се нещо като степ...

ДИК Какво се е получило?

НИКОЛ Степ... потанцувах степ върху плочите. (*Показва, смее се, опира се на него. После взема една плоча, показва я, може би ще повтори номера със степа, но...*) Воала... (*Слага плоча на грамофона.*)... Знате ли „Хиндустан“? Не бях я чувала досега, но ми хареса. Имам и „Защо ми казват бейби“, и „Щастлив съм, че плачеш за мен“. Сигурно сте танцували на тях в Париж? (*Пуска грамофона.*)

ДИК За ваше здраве! (*Чукат чашиите си.*)

НИКОЛ За вашия успех в Швейцария! (Пият.) Може ли един танц, мося?

ДИК О, разбира се, мадмоазел!

Танцуват.

НИКОЛ Тук не ми налагат никакви ограничения, но за първи път танцувам... Всъщност веднъж танцувах с... луната. Беше толкова самотна, че аз я прегърнах и танцувах, танцувах... Нямахше кой да смени плочата и... вероятно съм припаднала, тъй като на сутринта са ме намерили на поляната... Толкова беше хубаво и тъжно... Луната я нямаше. Беше се скрила някъде, само сиви вълнисти облаци се бяха надвесили над мен...

ДИК Лунната светлина отново ви облива и сякаш излизате от неизвестността. Миналото вече не съществува и вие сте просто едно загубило се в гората момиче, което няма друг адрес освен нощта, от която се е появило...

НИКОЛ (*Запява.*)

Ако ти изпуснеш долар от сребро,
ще се затъркаля като търколо.

Какво има, не ви ли харесва песента?

ДИК Разбира се, че ми харесва! Всичко, което правите ми харесва.

НИКОЛ За какво мислите сега? Отговаряйте! Искам истината...

ДИК Просто си помислих: Колко хубаво би било да беше просто едно загубило се момиче, което няма друг адрес освен нощта, от която е дошло...

НИКОЛ Харесвате ли ме?

ДИК Разбира се. Вие сте прекрасна млада дама.

НИКОЛ Бихте ли... Искам да кажа, ако не бях болна... дали тогава бихте сметнали, че аз съм момиче, което отговаря на вашите... е, нали разбирате какво искам да кажа?!

ДИК Сигурно се шегувате. Аз съм лекар... Познавах един човек, който се влюби в болногледачката си.

НИКОЛ Тъпизми!

ДИК Тази дума е много груба. Не ви отива.

НИКОЛ Какво от това? Смятате, че нямам капка здрав разум. Преди да се разболея, нямах, но сега имам. И ако не си давам сметка, че вие сте най-привлекателният мъж, когото съм виждала досега, това би означавало, че още съм луда, и вие знаете това. Знам, че нямам изгледи да се надявам, добре, но не се мъчете да ме убеждавате, че аз не знам – знам всичко за нас двамата.

ДИК Вие не сте луда, но се нуждаете от лечение, все още.

НИКОЛ Да. Точно така! Нуждая се от лечение!... Какво чакате? Лекувайте ме! Нали сте лекар?!

ДИК Имате лекуващ лекар. Аз току-що пристигам и нямам още никакви права.

НИКОЛ Права?!... Права?!... Чаках ви в градината да се появите – чувствах се като кошница с цветя. Тази мисъл ми беше приятна – чаках ви, за да ви поднеса кошница с цветя.

ДИК Вие сте хубаво момиче и сигурно скоро ще се влюбите в някой младеж.

НИКОЛ Ха-ха... А ето какво научих от готвачката тук: „Жената никога не знае какъв добър мъж има, докато не го изпъди сама“. Харесва ли ви? (*Тя го отблъсква на шега.*)

ДИК Не. Това не ми харесва.

НИКОЛ Шегувам се. Не се сърдете. Не ви отива. Сега ще ви възнаградя! (*Тя отново го прегръща и го целува.*) А сега една специална плоча. Този танц посвещавам на вас!

Танцуват, целуват се... Затъмнение.

ЧЕТВЪРТА СЦЕНА

Дик сам. Лежи на докторската кушетка. Сяда. Една бележка пада. Той я взема и чете.

ДИК „Не се срамувам от това, което стана снощи – то е най-хубавото нещо, което ми се е случвало – и дори да не ви видя никога повече, mon capitaine, ще се радвам, че се е случило.“ (*Осветлението открива една жена, която го наблюдава.*)

Няколко дни по-късно се срещнахме съвсем случайно на излет в планината. Аз бях с моето колело, а вие бяхте се придвижили със зъбчатото влакче нагоре по хълмовете. В края на излета нарочно я изоставихте, за да мога аз сам да се погрижа за нейното прибиране в санаториума. Когато я оставих пред тъжната врата на клиниката, преди да влезе, тя извърна глава и ме погледна. Тогава си дадох сметка, че отсега нататък нейният проблем ставаше наш... общ.

БЕЙБИ УОРЪН Мисля, че не е благоразумно... Не съм напълно уверена какви са подбудите ви.

ДИК Нека не ставаме неприятни един към друг.

БЕЙБИ В края на краищата аз съм сестра на Никол.

ДИК Това не ви дава право да се държите грубо.

БЕЙБИ Аз съм по-голямата сестра!

ДИК Знам, че Никол е богата наследница, но това не значи, че аз съм някакъв долен авантюрист.

БЕЙБИ Точно там е работата. Никол е богата наследница.

ДИК Колко точно пари и се полагат?

БЕЙБИ Какво казахте?

ДИК (*Засмива се.*) Ха-ха... Виждате ли колко е глупаво? По-добре да поговоря с баща ви.

БЕЙБИ Всичко е предоставено на мен. Не че ви мислим за авантюрист, но не знаем кой сте.

ДИК Аз съм доктор по медицина. Баща ми е свещеник, а сега е пенсионер. Живеехме в Бъфало и миналото ми може да бъде проверено. Следвах в Ню Хейвън, след това получих

стипендията „Роудс“ за Оксфорд. Прадядо ми е бил губернатор на Северна Каролина и аз съм пряк потомък на Антъни Уейн – Лудата глава.

БЕЙБИ Кой е този Антъни Уейн – Лудата глава?

ДИК Антъни Уейн – Лудата глава?

БЕЙБИ Мисля, че и без това има достатъчно лудост в цялата история.

ДИК Може би това е, което особено много ме привлича. И така: Да чуем какъв е вашият род.

БЕЙБИ Ние произлизаме от американско благородническо семейство, макар и без титли, но достатъчно е името ни да се впише в хотелския регистър, и всички разбират кой е отседнал. Положението на семейство Уорън от Чикаго е известно не само в Америка, но и в Лондон.

ДИК В нашия край това име нищо не ни говори, но щом вие твърдите, ще го приема за чиста монета.

БЕЙБИ Такива новоизлюпени лекари можем да си напазуваме от складовете за интелектуалци в Саут Сайд в Чикаго. Не виждам никаква причина да ги търсим чак в Цюрих. Завъртели сте главата на малката Никол само за да се възползвате от нейната неопитност.

ДИК Точно така. Мога да цитирам дори какво ѝ казах: „Вие сте хубаво момиче, но не бих могъл да се влюбя във вас“. Но тя веднага ме парира: „Защото не ми давате възможност“.

БЕЙБИ Какво? Измисляте си.

ДИК Бях поразен от нейната невъздържаност и от това, че си присвояваше правото да се вмъкне в личния ми живот, но Никол Уорън продължи: „Дайте ми възможност сега“.

БЕЙБИ Моля?

ДИК Гласът ѝ зазвуча ниско, потъна в гърдите ѝ, изпънали роклята над сърцето ѝ, и тя се приближи. *(Той се приближава към Бейби Уорън.)* Тогава устните ми почувстваха младите ѝ устни, тялото ѝ, което ликуваше и се облягаше на ръката ми, която все по-силно я придържаше. Усещах, че цялата ми съпротива пропадеше. Без да искам, се бе получило неделимо съединение, атомите се бяха слели, можеха да бъдат изхвър-

лени заедно с новата смес, но не и да бъдат изтръгнати от нея, за да заемат старите си места в таблицата на елементите. Аз продължавах да я държа в ръцете си, усещах вкуса на устните ѝ; тя се сгуши още по плътно в мен, потъна в любовта си, същевременно успокоена от успеха си, а аз бях благодарен, че съществува, бях благодарен да съществувам дори само като отражение във влажните и очи.

Появява се Никол. Целува го страстно.

НИКОЛ Боже мой, колко е приятно да ви целува човек!

ДИК Ето, виждате ли? Нищо не може да се направи... А сега ще ме извините, но имам една важна консултация. До скоро, любов моя.

Дик се отдалечава. Тя му изпраща въздушна целувка.

НИКОЛ Така му се пада. Какъв е надут и как бягаше от мен. О, беше чудесно! Но сега го хванах, вече е мой! Утре отиваме на езерото Комо, ще останем там една седмица, после се връщаме в Цюрих. Затова съм извикала един адвокат, след малко ще дойде тук и ти, сестра ми, ще трябва да подпишеш едни документи във връзка с моята издръжка. На нас не ни трябва много пари.

БЕЙБИ УОРЪН Ти съвсем си се побъркала. Той е един начинаещ лекар, без пукната пара.

НИКОЛ Но аз имам и за двамата. Ти ще ми прехвърлиш моя дял от имотите, за да имам пари за дрехи и разни дреболии... Бейби, ти изобщо не можеш да си представиш какъв човек е Дик!

БЕЙБИ Не, не мога да си представя и не искам. Той ще те използва и после ще те зареже в някоя психиатрична клиника.

НИКОЛ Възможно е... но преди това ще бъде толкова близо до мен, че като протегна ръка, ще мога да го докосвам, да го целувам и да се сгушвам в неговата прегръдка, усещайки топлината на тялото му, която прелива в моето... После ще се

оженим и ще заминем на сватбено пътешествие! Много ми се иска да отидем в Африка... Представям си как нощем племето се събира около разпаления огън и започва да танцуват под звуците на флейтите и сенегалските барабани. Ревът на камилите ще им приглася, а туземците ще подскачат наоколо със сандалите си, направени от стари автомобилни гуми... Ха-ха... *(загатва с тяло и ръце туземският танц).*

БЕЙБИ Стига! Кога ще дойде твоят адвокат?

НИКОЛ После ще се приберем пак тук и ще ни се родят две прекрасни дечица – момче и момиче. Като нас... Малкият Дик и малката Никол. Тогава ще трябва да наемем къща на Ривиерата, за да играят на воля по пясъка, край морето. Ще бъде прекрасно...

Затъмнение. Пренасяме в къщата на Ривиерата.

ПЕТА СЦЕНА

ДИК Никол, забравих да ти кажа, че извърших един апостолски жест: поканих на гости Томи Бартан, когото ти определено харесваш, Франц – твоя първи лекар, прекрасната ти сестра и Розмари Хойт – изгряващата филмова звезда, която видяхме сутринта на плажа... Искам да бъде наистина дълнопробно прекарване, подсигурил съм нужния алкохол. *(Показва бутилките, които носи.)* Най-сериозно. Ще има прелъстявания, бой, мъжете ще си тръгнат обидени, а жените мъртвопияни ще повръщат в градината... Страхотно ще бъде! Ето ги...

БЕЙБИ УОРЪН Каква прекрасна градина имате, Никол!

ДИК Да. Точно така. Това е градината на Никол. Тя не се откъсва от нея – непрекъснато чопли нещо, тревожи се за болестите по растенията. В близки дни очаквам да я видя с пръскачка за хербициди или аерозолна бутилка за вредители по листата. *(Строго насочва показалец към Розмари.)* Загрижен съм за тази глава – приготвил съм ви една шапка, която да носите на плажа. Никол си я купи преди два месеца от Кан, но

никога не я е слагала. Скъпа, нали можем да подарим на това очарователно дете тази шапка?

НИКОЛ Разбира се, ако на госпожицата ѝ харесва.

РОЗМАРИ Прекрасна е! Вие и двамата сте чудесни! Благодаря ви.

ТОМИ БАРТАН Гледал съм ви в един филм. Здравей, Никол! *(Целува ѝ ръка.)*

НИКОЛ Здравей, Томи.

РОЗМАРИ Кой филм?

ТОМИ Не помня заглавието. Гледах го в Париж. Бях влюбен в едно момиче, но то ме заряза. Влязох нещастен в едно кино и ви видях на екрана. Поразително приличахте на момичето, което току-що ме беше зарязало... и излязох. Отидох на фронта да се бия, за да забравя момичето или просто да бъда убит.

НИКОЛ А сега къде живееш, Томи? Последно се видяхме в Цюрих, струва ми се?

ТОМИ Аз нямам дом. Отивам пак на война.

НИКОЛ Каква война?

ТОМИ Каква? Каквато и да е. Напоследък не съм чел вестниците, но предполагам, че пак има някаква война – винаги някъде се води война.

БЕЙБИ УОРЪН Никол, ще ме разведеш ли из къщата, любопитна съм да я видя.

НИКОЛ Разбира се... Тя не е голяма, така че ще продължим да ви досаждаме съвсем скоро. *(Излизат.)*

ДИК Заповядайте по един коктейл като за начало... Аз ще посрещна моя приятел Франц и веднага се връщам...

РОЗМАРИ Все едно ли ви е за какво ще се биете?

ТОМИ Напълно, достатъчно ми е това, че все се намира на кого да си изкарам яда. Когато съвсем ме прихванат дяволите, идвам на гости на Дик и Никол Дайвърови, защото знам, че след няколко седмици ще искам отново да тръгна на война.

РОЗМАРИ Но, струва ми се, вие харесвате Дайвърови.

ТОМИ Разбира се – особено нея, – но те ме карат да изпитвам желание да тръгна да се бия във война.